

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 256.123 van 23 maart 2023
in de zaak A. 234.290/VII-41.472**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Julien Hardy
 kantoor houdend te 1348 Louvain-La-Neuve
 rue de la Draisine 2/004
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ernest Blerotstraat 39
 alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 10 augustus 2021, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 257.823 van 8 juli 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.600 van 28 september 2021.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 januari 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Marie Hennico, die *loco* advocaat Julien Hardy verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster dient op 27 juli 2020 een volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart dit verzoek op 25 februari 2021 niet-ontvankelijk.

Op 22 maart 2021 tekent verzoekster tegen de voornoemde beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 8 juli verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een enig middel de schending op van “de rechten van verdediging en het recht op tegenspraak”, van de artikelen 39/60 en 39/76 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) en van de artikelen 6 en 7 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 ‘houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen’ (hierna: koninklijk besluit van 21 december 2006).

Verzoekster acht de aangehaalde rechtsnormen geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in het bestreden arrest steunt op “nieuwe elementen” en een stuk dat niet, minstens niet op geldige wijze, werd voorgelegd, namelijk de aanvullende nota van 17 juni 2021 en de “COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021” (hierna: COI-verslag). De aanvullende nota verwijst naar een URL-link maar bevat geen inventaris noch een afschrift van het COI-verslag als bijlage. Volgens verzoekster moest de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze elementen uit het debat weren, zoals voorzien door artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, en moest hij zich beperken tot de nieuwe elementen die zich in de nota bevonden. Ook de artikelen 6 en 7 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 impliceren dat de stukken worden gevoegd bij de nota. Doordat de verwerende partij de aanvullende nota pas enkele dagen voor de zitting heeft neergelegd, kon verzoekster deze “nieuwe informatie” niet effectief tegenspreken. Het bestreden arrest mocht niet worden gemotiveerd met verwijzing naar stukken die zich niet in het dossier bevinden en niet op geldige wijze werden voorgelegd. Het feit dat het COI-verslag publiek toegankelijk zou zijn op de website van de verwerende partij, doet geen afbreuk aan de procedurele verplichtingen. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorhoudt dat verzoekster kennis heeft kunnen nemen van een ander verslag waarnaar wordt verwezen in de aanvankelijk bestreden beslissing, merkt verzoekster nog op:

“- De rechtregels betreffende de toegankelijkheid van de stukken die het administratief dossier uitmaken (wet 11/04/94, art. 4 : recht op raadpleging van de bestuursdocumenten ter plaatse) verschillen van de rechtregels met betrekking tot de voorlegging van nieuwe informatie en een aanvullende nota (o.a. art. 39/76 Vw: elementen die niet vervatten zijn in de nota worden van de debatten geweerd), alsook van de rechtregels betreffende het voorleggen van stukken voor de RvV (art. 6 en 7 van het Koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) of de regels die de bevoegdheid van de RvV bepalen (de RvV moet zich beperken tot het rechtsplegingsdossier en algemeen bekende feite; de procedure is schriftelijk);

In andere woorden: het is niet omdat verzoekende partij de stukken van het administratief dossier heeft kunnen raadplegen dat het stuk waarnaar verwerende partij verwijst in de aanvullende nota, die zij enkele dagen voor de zitting per drager heeft voorlegd, op geldige wijze werden voorgelegd, en dat verzoekende partij ervan kennis heeft kunnen nemen om die te discussieren, en dat de RvV zijn motivering op niet op geldige wijze voorgelegde stukken zich mag baseren;

- het feit dat één verslag effectief toegankelijk is op de website van het CGVS betekent geenszins dat een ander verslag wel toegankelijk is;

- het COI-verslag waarnaar verwezen in de nota met opmerkingen van het CGVS werd gevoegd aan deze nota met opmerkingen, die ook een inventaris inhoudt; in de aanvullende nota is er geen inventaris, noch wordt een afschrift van dat nieuw stuk gevoegd;

- men kan niet begrijpen waarom het CGVS, die enkele dagen voor de zitting een stuk wenst voor te leggen (dat zij al voor weken had) aan de hand van een aanvullende nota, geen afschrift van dat stuk voorlegd”

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat de verwerende partij niet tracht aan te tonen dat het voorleggen van de papieren versie van de twee COI-verslagen niet mogelijk was of op enige manier moeilijk of bezwaarlijk zou zijn.

Wat het verweer betreft dat zij de website van de verwerende partij kon raadplegen en kennis kon nemen van het niet bij de aanvullende nota gevoegde COI-verslag, benadrukt verzoekster dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schriftelijk is zodat het landenrapport en bijkomende argumentatie moeten worden voorgelegd en geïnventariseerd. Omwille van het recht van verdediging en het recht op tegenspraak mag de rechter zich niet steunen op informatie die zich niet in het rechtsplegingsdossier bevindt, *a fortiori* niet wanneer de partijen niet hebben gedebatteerd over deze informatie.

Wat het verweer betreft dat de aanvankelijk bestreden beslissing ook hyperlinks naar twee andere COI-verslagen bevatten waarover verzoekster geen opmerking in haar beroepschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geformuleerd en waarvan zij daadwerkelijk kennis zou hebben genomen, laat verzoekster gelden dat zij het administratief dossier heeft geraadpleegd alvorens haar beroepschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te dienen. De rechtsregels betreffende de toegankelijkheid van stukken uit het administratief dossier verschillen van de procedureregels bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat verzoekster niet inziet hoe de verwijzing naar internetlinks in de aanvankelijk bestreden beslissing invloed zou hebben op de gegrondheid van het voorliggende cassatiemiddel. Dat de verwerende partij andere onregelmatigheden zou hebben begaan, betekent bovendien niet dat het huidige middel niet gegrond zou zijn.

Wat het verweer betreft dat de aanvullende nota van de verwerende partij een samenvatting van het COI-verslag zou bevatten, voert verzoekster aan dat dit verslag moet kunnen worden geraadpleegd om die samenvatting na te gaan en dat de aanvullende nota zich niet beperkt tot een samenvatting maar ook verwijst naar dat verslag. Het kwestieuze verslag is gebruikt om het bestreden arrest te motiveren, hoewel het zich niet in het rechtsplegingsdossier bevindt noch bij de aanvullende nota werd gevoegd.

Wat het verweer betreft dat de aanvullende nota internetlinks bevatte zodat de informatie kon worden geraadpleegd op de website van de verwerende partij, merkt verzoekster op dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schriftelijk is en dat nieuwe stukken bij de aanvullende nota moeten worden gevoegd of anderszins uit het debat moeten worden geweerd. De mogelijkheid om de website van de verwerende partij te raadplegen, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster besluit dat de wetgever niet heeft voorzien dat het weergeven van een internetlink een geldige wijze is om stukken neer te

leggen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en ze mee te delen aan de andere partij(en).

Wat het verweer betreft dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden al het aanbrengen van websites heeft aanvaard indien het gaat om publiek toegankelijke informatie op een betrouwbare website, stelt verzoekster dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde heeft. Zij betwist ook de relevantie van de door de verwerende partij aangevoerde rechtspraak.

Wat het verweer betreft dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling uitsluitend steunt op het rechtsplegingsdossier en op “algemeen bekende feiten”, benadrukt verzoekster dat de procedureregeling enkel voorziet in afschriften van stukken, dit is de papieren versie ervan, doch niet in de verwijzing naar websites. Te dezen is overigens geen sprake van algemeen bekende feiten.

Wat het verweer betreft dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel informatie heeft geraadpleegd waarvan de internetlinks zich in de aanvullende nota bevonden en verwijzen naar de “openbaar toegankelijke en betrouwbare website” van de verwerende partij, herhaalt verzoekster dat dergelijke verwijzing geen geldige manier vormt om nieuwe stukken over te leggen met een aanvullende nota.

Wat het verweer betreft dat volgens de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de afwezigheid van een papieren versie in het rechtsplegingsdossier geen probleem vormt vermits de door de verwerende partij geraadpleegde bronnen “online consulteerbaar” zijn, herhaalt verzoekster dat deze rechtspraak niet relevant is en het betoog van de verwerende partij niet staat.

Wat het verweer betreft dat zowel verzoekster als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een kopie van de niet bij de aanvullende nota

gevoegde landenrapporten had kunnen vragen, benadrukt verzoekster opnieuw de inhoud van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet en de artikelen 6 en 7 van het koninklijk besluit van 21 december 2006. Zij wijst ook op de chronologie, waaruit blijkt dat zij niet de tijd had om kennis te nemen van de aanvullende nota, een afschrift van de kwestieuze verslagen te vragen, op tijd antwoord te krijgen en een repliek voor te bereiden. Bovendien is noch verzoekster noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ertoe gehouden de tekortkomingen van de verwerende partij te verhelpen: deze laatste moest zelf een afschrift van de stukken bij de aanvullende nota voegen.

Wat het “volledigheidshalve” verweer betreft dat “de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor een volledige uitoefening van haar controlerecht sowieso het internet dient te consulteren daar het CGVS (maar ook andere instanties zoals EASO, UNHCR, ...) voor de bronnen van de landenrapporten eveneens verwijst naar links op het internet”, benadrukt verzoekster andermaal dat andere rechtsregels van toepassing zijn op de inhoud van het administratief dossier dan op de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het dossier moet in ieder geval een papieren versie van de bron bevatten, anders kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de motivering niet controleren. Hij mag zich in een arrest niet uitspreken over de inhoud van een bron indien deze niet werd onderworpen aan de tegenspraak van de partijen.

Wat het verweer betreft dat het COI-verslag een actualisering is van de evaluatie van de situatie in het land van herkomst, merkt verzoekster op dat een (bovendien niet voorgelegd) document dat zowel oude als nieuwe elementen bevat en dus niet beperkt is tot nieuwe elementen, in strijd is met artikel 39/76 van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mocht geen rekening houden met nieuwe elementen die noch in de nota zelf noch in een bijlage ervan worden aangeduid.

Wat het verweer betreft dat de aanvullende nota tijdig werd ingediend, benadrukt verzoekster dat het COI-verslag dateert van 28 april 2021 en

dat de verwerende partij haar nota pas op 18 juni 2021 per drager heeft bezorgd aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder het COI-verslag erbij te voegen, zonder de “nieuwe elementen” precies aan te duiden en zonder een kopie van de aanvullende nota en het COI-verslag naar verzoeksters raadsman te sturen. Daardoor was het voor verzoekster niet effectief mogelijk om kennis te nemen van de nota en de aanvullende nota en erop te repliceren.

Beoordeling

Het recht van verdediging en het recht op tegenspraak

6. De kritiek van verzoekster is gericht tegen het feit dat de verwerende partij op 18 juni 2021 een aanvullende nota heeft bezorgd aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin als nieuwe elementen worden meegedeeld de socio-economische situatie en de veiligheidssituatie in Venezuela zoals deze blijken uit de “COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021”.

Meer bepaald wordt in de aanvullende nota het webadres weergegeven waarop dit verslag kan worden gevonden op de website van de verwerende partij en wordt de voor de huidige zaak relevant geachte informatie uit deze verslagen weergegeven.

7. Uit het dossier van de zaak blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een faxbericht van 21 juni 2021 om 09.58u de kwestieuze nota naar (het faxnummer van) de raadsman van verzoekster heeft gestuurd, met de vermelding dat de zaak was vastgesteld op de zitting van 24 juni 2021 om 13 uur. Volgens de kopie van deze verzending, die zich in het dossier bevindt, waren zowel de verbinding als het resultaat “OK”. Verzoekster betwist de ontvangst van deze kennisgeving overigens niet.

In het bestreden arrest wordt verzoeksters vraag ter terechtzitting om de kwestieuze aanvullende nota uit het debat te weren als volgt vermeld en beoordeeld:

“Verzoekster vraagt ter terechtzitting de tweede aanvullende nota waarbij een actualisatie van de landeninformatie met betrekking tot Venezuela werd bijgebracht door middel van de ‘COI Focus Venezuela: Situatieschets’ van 28 april 2021 uit de debatten te weren. Zij stelt dat de hyperlink naar laatstgenoemd document in de aanvullende nota niet werkt en zij bijgevolg geen kennis heeft kunnen nemen van de inhoud ervan. Verwerende partij stelt ter terechtzitting dat bij controle de in de aanvullende nota opgenomen hyperlinks wel werken en dat alle er in vermelde rapporten publiek toegankelijk zijn op de website van het CGVS. De Raad kan slechts beamen dat de hyperlinks in de aanvullende nota werken en toegang geven tot de erin vermelde documenten. Verder stelt de Raad vast dat de aanvullende nota het volledige internetadres bevat waarop deze documenten beschikbaar zijn, zodat, zelfs indien zou worden aangenomen dat de hyperlink niet werkte toen verzoeksters advocaat deze aanklikte, wat overigens niet wordt aangetoond, het volledige adres kon worden ingegeven op het internet zodat verzoekster niet kan volhouden dat zij geen toegang had tot de documenten vermeld in de aanvullende nota. Verder wijst de Raad er op dat het andere in de aanvullende nota vermelde document, met name ‘EASO: Venezuela Country Focus’ van augustus 2020 ook in de bestreden beslissing wordt vermeld en een hyperlink naar dit rapport bevat en dat verzoekster in het verzoekschrift geen melding maakt van enige problemen die zij zou hebben ondervonden om dit document te raadplegen. Verzoekster toont niet aan dat zij door het feit dat er geen papieren versie van de ‘COI Focus Venezuela: Situatieschets’ van 28 april 2021 werd toegevoegd aan de aanvullende nota geen toegang had tot rapport, nu uit het voorgaande blijkt dat dit rapport publiek beschikbaar is op de website van het CGVS en het internetadres waarop dit kan geraadpleegd kan worden, werd meegedeeld aan verzoekster.”

Verzoeksters raadsman heeft de bewuste aanvullende nota ontvangen op (maandag) 21 juni 2021 in de voormiddag voor de zitting van (donderdag) 24 juni 2021 om 13 uur. Er blijkt niet dat de raadsman en aldus verzoekster zelf haar verdediging tegen de in die nota opgenomen algemene informatie niet tijdig kon voorbereiden, noch dat zij desgewenst geen uitstel van de behandeling van haar zaak kon vragen. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt enkel dat verzoekster ter terechtzitting heeft gevraagd de nota uit het debat te weren omdat het COI-verslag er niet was bijgevoegd en de internetlink naar dit verslag

niet zou werken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft echter vastgesteld dat het COI-verslag wel degelijk kon worden geraadpleegd op het in de aanvullende nota weergegeven internetadres. Het gaat trouwens om een openbaar toegankelijke en op eenvoudige wijze te raadplegen website van een Belgische overheid. Verzoekster toont niet aan dat zij werd gehinderd in haar verdediging doordat geen papieren versie van het kwestieuze verslag was gevoegd bij de aanvullende nota. Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoekster ter terechtzitting heeft gevraagd om de aanvullende nota uit het debat te weren omdat het COI-verslag er niet was bijgevoegd. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat de aanvullende nota zelf wel degelijk de nieuwe informatie waarop de verwerende partij zich wilde steunen inhoudelijk weergeeft en het niet enkel ging om de verwijzing naar een webadres. Verzoekster was dus in de mogelijkheid hetzij die informatie inhoudelijk te betwisten, eventueel aan de hand van informatie uit andere bronnen, hetzij om hiervoor uitstel te vragen.

Verzoekster maakt in die omstandigheden niet aannemelijk dat haar recht van verdediging, waarvan het recht op tegenspraak deel uitmaakt, werd geschonden door het in aanmerking nemen van de haar op 21 juni 2021 meegedeelde aanvullende nota van de verwerende partij met daarin een mededeling van de vindplaats van het COI-verslag op de website van de verwerende partij en een duidelijke weergave van de in aanmerking genomen informatie uit dat verslag.

Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet

8. Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet luidt:

“De procedure is schriftelijk.

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

9. Door een aanvullende nota van de verwerende partij in aanmerking te nemen die verwijzingen naar en informatie uit een verslag op een bepaalde website bevat, zonder dat het kwestieuze verslag is gevoegd bij deze nota of er volledig in is weergegeven, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het schriftelijk karakter van de procedure geschonden.

Verder blijkt niet dat verzoekster of haar raadsman hun opmerkingen ter terechtzitting niet mondeling hebben kunnen of mogen voordragen. Tot slot voert verzoekster niet aan dat de in de aanvullende nota opgenomen informatie betrekking heeft op andere middelen dan die welke in het verzoekschrift of de nota werden uiteengezet.

Artikel 39/76 van de vreemdelingenwet

10. Artikel 39/76 van de vreemdelingenwet luidt:

“De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen, behoudens wat de beslissing tot niet-ontvankelijkheid betreft bedoeld in artikel 57/6, § 3, eerste lid.

De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.
[...]

11. Deze bepaling bevat als dusdanig geen voorwaarden waaraan een “aanvullende nota” dient te voldoen, behalve dat hij beperkt moet zijn tot “nieuwe elementen” en dat niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen ambtshalve uit het debat worden geweerd. Ze verbiedt dan ook niet dat een partij in een aanvullende nota bepaalde nieuwe informatie opneemt en in die nota ook de vindplaats van die informatie op het internet vermeldt.

Verder maakt de weergave van het webadres (URL) waarop de COI-verslagen kunnen worden gevonden deel uit van de aanvullende nota en dus van het rechtsplegingsdossier. Het openen van het webadres dat in de aanvullende nota wordt vermeld en waarop de informatie is te vinden die in de aanvullende nota wordt vermeld, betekent dan ook niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf een onderzoek zou voeren dat ruimer is dan hetgeen de partijen hem hebben meegedeeld. Dat webadres heeft betrekking op de in de aanvullende nota meegedeelde nieuwe informatie en het laat verzoekster en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen net toe de weergave van die informatie in de aanvullende nota te toetsen aan de bron ervan.

In de memorie van wederantwoord laat verzoekster voor het eerst gelden dat de kwestieuze aanvullende nota niet enkel nieuwe elementen zou bevatten en daarom niet zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet. Zij heeft dit niet aangevoerd in het verzoekschrift tot cassatie, noch toont zij aan dat zij daartoe niet in de mogelijkheid was. Bijgevolg kan verzoekster deze kritiek niet voor het eerst op ontvankelijke wijze aanvoeren in de memorie van wederantwoord.

De artikelen 6 en 7 van het koninklijk besluit van 21 december 2006

12. Artikel 6 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 heeft betrekking op het aantal bij te voegen afschriften van ieder processtuk dat aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt bezorgd.

De uiteenzetting van het voorliggende middel heeft echter geen betrekking op het aantal afschriften van de aanvullende nota dat de verwerende partij al dan niet moest bezorgen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

13. Naar luid van artikel 7 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 bevatten de tot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gerichte processtukken een inventaris van de stavingsstukken.

Een schending van deze bepaling is *in casu* niet aan de orde vermits geen stukken waren gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij.

Conclusie

14. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig maart tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams